

[Statsministeren.]

Staunings eller Ministeriets Diktatur, endskønt han dog selv er Anfører for et Vælgermindretal, der endnu har en Magtstilling, hvorved det søger at udøve Diktatur ved enhver Lejlighed og søger at hindre saa meget som muligt af, hvad Regeringen med Flertallet bag sig ønsker gennemført. Er der nogen, der har Grund til at mærke sig, hvordan Diktatur er, saa er det dem, der har Flertallet her i Salen, Diktaturet søgt udøvet af det ærede Medlem Hr. Krag og hans Meningsfæller i Landstinget, der repræsenterer et forsvindende Mindretal i Befolkningen.

Hvad nu angaar Loven om Lockouten, som det ærede Medlem talte om, saa gælder det, at heller ikke dér forsøgtes noget Diktatur udøvet. Regeringen foreslog at lovfæste, ikke hvad Regeringen kunde finde for godt i Henseende til Løn, men hvad en Statsinstitution, Forligsmandsinstitutionen, havde bragt i Forslag, en Ordning, der desforuden havde faaet 65 pCt. af Arbejdernes Stemmer og 41 pCt. af Arbejdsgivernes, altsaa et Flertal af de i Striden interesserede Parter. Hvad der nu skal ske i Form af Voldgift, har for Parterne utvivlsomt mere Karakter af Diktatur end det, som Parterne havde Lejlighed til at stemme om for kort Tid siden. Endelig maa jeg sige til det ærede Medlem, hvad han formodentlig i Forvejen ved, at det er ganske grebet ud af Luften, naar han taler om, at vi tilstræber et ensartet Lønniveau uden Hensyn til Dygtighed. Hvis det ærede Medlem havde gjort sig den Ulejlighed at læse Forligsmandens Mæglingforslag, saa maatte han vide, at der netop dér er foreslaaet en Mængde Forskelligheder i Lønvilkaar, alt under Hensyn til Arbejdets Art og Arbejdernes Kvalifikationer.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller beskæftigede sig ogsaa med Arbejdsspørgsmaalet og Lockouten og var særlig optaget af, hvem der havde mest Ære af den Lov, der for nogle Dage siden blev vedtaget her af Rigsdagen. Jeg maa sige, at jeg overlader gerne Æren til Oppositionen, som brugte Mindretallets Magtstilling til at tilvinge sig en Ordning imod Flertallets Ønske. Jeg ved ikke af, at mit Parti eller dets Presse har ønsket at have Æren for den tvungne Voldgift. Kun paa eet Punkt har man ønsket at have Æren, nemlig paa det Punkt, hvoraf det fremgaar, at det lykkedes at afværge den tilsigtede Tilsidesættelse af Statens Forligsinstitution og af det Mæglingforslag, som var fremkommet fra denne. Begge disse blev nævnt i den Lov, der gennemførtes, og har den socialdemo-

kratiske Del af Regeringsflertallet noget at skulle have Ære for, saa er det for, at de hævdede den Opfattelse, at Forligsinstitution og det Forslag, der er fremsat af denne, ikke saadan med den fra Venstre og Konservative tilsigtede Brutalitet kunde fejles til Side som intet betydende.

Naar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller igen foreholder mig, at jeg skulde have talt Alvorsord til mine egne, som han siger — ja, saa ved jeg ikke ret, hvad han mener. Jeg har naturligvis paa rette Tid og paa rette Sted baade over for mine egne og over for Offentligheden sagt min Mening, og jeg maa sige, at jeg fremdeles har fundet en Forhøjelse af de lave Lønninger højst paakrævet, og tænker ogsaa, at den Voldgiftsret, som en af Dagene vil fælde sin Kendelse, vil komme til et lignende Resultat.

Det ærede Medlem Hr. Krag fremhævede, at Understøttelse og Rentetilskud er daarlige Midler, som efter hans Mening endog slet ikke hjælper. Det ærede Medlem sagde, at man bør i Stedet for at anvende disse Midler sætte de Mennesker, det drejer sig om, i Stand til at klare sig selv, og jeg erkender, at det er en god Anvisning — navnlig til de arbejdsløse. Men det er vel sagtens heller ikke nogen særlig antagelig Forklaring for Landbruget, thi det antydes jo ikke med et Ord, hvordan man under Privatkapitalismen skal opfylde det Krav uden i hvert Tilfælde at øve grov Uret. Hvorledes man skal overlade de 100 000 arbejdsløse at klare sig selv under de nuværende Forhold, det evner det ærede Medlem simpelt hen ikke at give den ringeste Anvisning paa. Og for Landbrugets Vedkommende gælder jo det samme, at hvis ikke man vil Midler, der vil virke uretfærdigt over for andre Dele af Befolkningen, saa kan man heller ikke finde Vejen, ad hvilken Landbruget skal gaa og klare sig selv uden Hjælpeforanstaltninger som dem, Rigsdagen den ene Gang efter den anden har maattet skride til.

Saa vil det ærede Medlem Hr. Krag ogsaa vide, om der er et fælles Syn paa Militærspørgsmaalet i Regeringen. Ja, hvis der ikke var det, havde det ærede Medlem jo nok opdaget det paa en eller anden Maade. Selvfølgelig er der et fælles Syn paa dette Spørgsmaal som paa en Række andre Spørgsmaal, ellers holdt denne Regering formodentlig ikke sammen. Der er jo for øvrigt ogsaa for ganske faa Dage siden givet Svaret i Anledning af det da behandlede Forslag angaaende dette Emne, og indtil videre tror jeg, det ærede Medlem kan forholde